

give sig Verdens Herrer i Vold. At Vejen til Gud var en Prøvelsernes Vej, var jo endelig heller ikke noget Nyt for ham; det havde han hørt allerede, da han sad paa Skammel ved sin Moders Seng. Naar han ikke desmindre nu var bleven saa overrasket og forskrækket ved Udsigten til virkelig at komme til at lide for sin Tros Skyld, saa maatte det jo være, fordi han hidtil havde opfattet hine Ord som en velklingende Talemaade. Og saadan forholdt det sig vist ogsaa. Det gik op for ham, at Pastor Blomberg, ved hvem han havde modtaget sin religiøse Indvielse, og som i sin Forkyndelse kunde finde saa følte og rammende Ord for Glæden og Gevinsten ved Livet i Gud, havde manglet overbevisende Kraft, hvor Talen var om Ofrene og Lidelsen. Det var da paa Tide, han blev erindret om, at Ordene om den tornestrøede Sti og de saarede Fødder var at tage efter Bogstaven. Og dette skræmte ham ikke heller, fordi han havde en Forudfølelse af, at det altsammen kun vilde føre ham nærmere til Gud og bringe Klarhed over meget af det, som nu var skjult for ham og i sin Skjulthed ængstede ham og gjorde ham usikker.

Med alt dette — Midler til at opholde Livet maatte han jo skaffe sig, og han tænkte et Øjeblik paa Hofjægermesterens. Men han forkastede straks Tanken. Hellere alt andet! Takt var ikke de Folks Sag, og det vilde ikke kunne